

Linda Jansma

In eigen hand

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

‘All secrets are deep. All secrets become dark.
That’s in the nature of secrets.’

- CORY DOCTOROW -

Ze werd wakker van het zonlicht op haar gezicht. Dat was vreemd; meestal trok ze 's avonds de dikke gordijnen voor haar slaapkamerraam dicht, zodat het felle schijnsel van de lantaarnpaal voor haar deur volledig werd buitengesloten.

Loom draaide ze haar hoofd op het kussen opzij. En schrok van het gezicht dat vlak bij dat van haar lag. Sterker nog, het lag met de kin op haar schouder en nu pas voelde ze de warme ademhaling over haar blote arm strijken.

Nee hè!

Ze kon nog net een zucht onderdrukken voordat ze voorzichtig opzijschoof en haar benen over de rand van het bed sloeg. Over de vloer verspreid lagen haar kleren. En die van hem. Ze had het weer lekker voor elkaar.

Geeuwend stond ze op en liep naar het raam, waar de geluiden van het inmiddels alweer drukke Amsterdamse verkeer voor haar deur voorbijraasden. Het was laat geworden gisteravond. Ze was naar café 't Smalle geweest omdat ze wist dat Tycho en Jack daar zouden zijn. Ze had hun hulp nodig gehad en die hadden ze haar toegezegd. Vandaag zou ze de informatie krijgen waar ze om gevraagd had. Als Jack tenminste nog op het politiebureau raakte.

Ze keek om naar de donkerharige man in haar bed en glimlachte.

Terwijl ze haar slipje van de vloer pakte en aantrok, liep ze naar de keuken en zette het koffiezetapparaat aan. Vers gezette filterkoffie. Daar kon je haar voor wakker maken. Ze ging terug naar de slaapkamer en viste haar broek en shirt onder het bed vandaan. Spook, haar zwarte kater, kwam loom aanlopen en gaf kopjes tegen haar been.

‘Wat ga je doen?’ klonk Jacks slaperige stem. Hij bewoog niet, bleef met gesloten ogen liggen.

‘Het is tijd om te gaan,’ zei ze.

‘O, oké.’ Het bleef even stil voordat hij vervolgde: ‘Trek je de deur achter je dicht?’

Ze trok haar shirtje aan, liet zich naast het bed door haar knieën zakken en streek wat haren uit zijn gezicht. ‘Het is mijn appartement, Jack.’

Nu opende hij zijn ogen en paniek trok over zijn gezicht. ‘Hoe laat is het?’ riep hij, terwijl hij overeind kwam en op zijn horloge keek. ‘Shit. Ik had drie kwartier geleden al op het bureau moeten zijn!’

Hij had het nog niet gezegd, of zijn mobiel begon te zoemen.

‘Shit,’ zei hij weer. Hij pakte zijn mobiel, haastte zich het bed uit en griste zijn kleren van de grond. Ondertussen drukte hij zijn telefoon tegen zijn oor. ‘Sorry, sorry,’ verontschuldigde hij zich. ‘Ik heb me

verslapen. Nee... Nee, natuurlijk niet... Ik ben helemaal niet bij Nik... Nee... Ik ben... Oké, oké, ik ben er met tien minuten.'

Hij gooide zijn mobiel op het bed, trok zijn jeans en shirt aan en haalde bij wijze van kam zijn hand door zijn haar.

'Niet bij Nik?' herhaalde ze. Ze was bij het bed weggelopen en stond nu met haar armen over elkaar tegen de deurpost geleund waar ze geamuseerd zijn haastige handelingen bekeek.

'Je weet hoe ze zijn.'

'En dat kan jou wat schelen?'

'Als je nog een collega was geweest niet. Dan zou ik de macho van het team zijn. Maar nu je...' Hij keek haar aan. 'Nou ja, je begrijpt me wel.'

'Nee, niet echt,' zei ze. 'Leg eens uit?'

'Nou ja,' herhaalde hij en hij aarzelde even. 'Kom op, Nikki, je snapt het best. Je hebt verdomme Broese geslagen!'

Dat was waar. En dat had onverwijld het einde betekend van haar carrière bij de Amsterdamse recherche. Niet direct omdat ze een collega geslagen had – met een gesloten vuist, midden in zijn gezicht – maar wel omdat die collega toevallig ook commissaris was. En de leiding had over het TGO – team grootschalige opsporing – waar ook zij op dat moment toe behoorde.

‘Dat is bijna drie jaar geleden, Jack,’ zei ze. ‘Zijn ze daar nou nog niet overheen?’

Hij haalde zijn schouders op en pakte zijn mobiel van het bed. ‘Ik moet gaan,’ zei hij er snel achteraan, alsof hij daarmee wilde voorkomen dat ze nog commentaar leverde. Hij zoende haar vluchtig op haar mond en liep naar de deur. ‘Ik bel je, oké?’

Ze knikte. Al had ze de discussie met hem willen aangaan, ze wist dat het geen enkele zin had. En misschien was dat maar beter ook. Ruzie met Jack kon ze zich niet veroorloven. Hij was tenslotte, samen met zijn partner Tycho, wel de aangewezen persoon als ze informatie nodig had. Niet dat dat de reden was dat ze steeds maar weer met Jack in bed belandde, daar had ze nog een beetje te veel zelfrespect voor. Maar ze had ook geen zin om de kat op het spek te binden. Het zou toch nooit méér worden dan wat ze nu hadden.

De voordeur die dichtsloeg haalde haar uit haar overpeinzing. Ze was weer alleen. Ook niet erg. Ze had genoeg te doen vandaag. Als Jack maar niet vergat door te sturen wat hij haar beloofd had: de adresgegevens van de eigenaar van een auto; die had ze nodig voor de zaak waaraan ze werkte. Ze zou hem voor de zekerheid nog even een appje sturen.

Een halfuur en drie koppen koffie later trok Nikki

de deur van haar appartement achter zich dicht. Het regende en huiverend zette ze de kraag van haar jas omhoog. Het was maar tien minuten lopen naar haar kantoor, maar dat was net lang genoeg om doornat te worden.

Halverwege dook ze haar favoriete Turkse bakkerij binnen waar ze een paar broodjes voor tussen de middag wilde halen.

‘Ah, Niekie!’ begroette de eigenaar van de zaak haar. ‘Zelfde?’

Ze knikte en vroeg er ook wat baklava bij, haar zwak wat zoetheid betrof. Dat was het voordeel van wonen in het centrum van Amsterdam: er was een enorme verscheidenheid op culinair gebied, van Turkse bakkers tot Islamitische slagerijen en van Chinese restaurants tot Egyptische snackbars. Ze hield ervan: de diversiteit aan culturen, de hoeveelheid verschillende talen die er gesproken werden. In deze bakkerij kwam ze al jaren en ze kende de eigenaar, Fahri Akgün, inmiddels vrij goed.

‘Weer aan het werk?’ vroeg Fahri, met zijn immer brede glimlach.

‘Yep,’ zei ze.

‘Overspelige echtgenoten begluren?’

Nikki glimlachte om het accent van Fahri, dat hij na twintig jaar in Nederland nog steeds niet kwijt was. ‘Je doet alsof dat het enige is wat ik doe,’ merkte ze op.

‘Ha, dat zie je altijd op de televisie, toch?’

‘Je moet niet alles geloven wat ze op de tv laten zien,’ zei ze en ze legde gepast geld op de toonbank, dat Fahri lachend in zijn grote hand schoof.

‘Doe toch maar voorzichtig,’ zei hij. ‘Betrapte mannen kunnen gevaarlijk zijn.’

‘Ik ook,’ zei Nikki fijntjes. Ze pakte het zakje met de baklava en grijnsde naar Fahri.

Nu lachte hij nog harder. ‘*Görüŝmek üzere, Niekie!*’ riep hij haar na, toen ze de winkel verliet.

Ze stak haar hand op. ‘Ja, zie je later, Fahri.’

Terwijl ze kleine hapjes van de baklava nam, vervolgde ze haar weg. Het was opgehouden met regenen en af en toe waagde een flauw zonnestraaltje het om door het dikke, grijze wolkendek heen te piepen. Even later sloeg ze de hoek van de Egelantiersgracht om, waar ze in een souterrain haar kantoor had. Alhoewel kantoor een wel erg groot woord was voor de kleine ruimte die te bereiken was via vier treetjes en een – pas nieuwe – witte deur met zes ruitjes van gehard glas, en dat uit niet meer dan twaalf vierkante meter bestond. Maar het was groot genoeg voor haar; meer had ze niet nodig.

Ze haalde haar sleutels uit haar jaszak en haar blik viel op het zwarte bordje dat aan de gevel naast de trap naar het souterrain hing, met daarop in goudkleurige letters NIKKI BENJAMINS – PARTICULIER

RECHERCHEUR. Het klonk deftiger dan het was; de meeste mensen zouden privédetective bekender vinden klinken.

Nikki ademde even diep in. Ze was trots op wat ze had bereikt. En ze had het ook nog eens helemaal alleen voor elkaar gekregen, zonder hulp van wie dan ook.

‘Nik...’

Ze schrok van de stem en met een ruk draaide ze zich om. ‘Ferry?’ vroeg ze verrast. En toen, achterdochtig: ‘Wat doe jij hier?’

De man – lang, iets te zwaar maar desondanks goed gekleed – keek even naar links en rechts de gracht af en antwoordde toen: ‘Ik heb je hulp nodig.’

Zwijgend zette ze een beker koffie voor hem op het bureau en nam hem nauwgezet op. Hij zat met gebogen hoofd, zijn handen in zijn schoot, en leek in niets op de man die hij ooit was: sterk, zelfverzekerd, keihard. En corrupt. Het was deels door hem dat ze haar werk als rechercheur aan de wilgen had moeten hangen. Ze ging achter haar bureau zitten en sloeg haar armen over elkaar.

Na een poosje keek hij op en zei: ‘Je moet me een gunst bewijzen.’

‘Een gunst?’ Nikki schoot bijna in de lach. ‘Jóú?’

Ferry Akkermans, voormalig hoofdinspecteur bij de Amsterdamse politie, bij het team waartoe ook Nikki had behoord, ademde even diep in. ‘Ik weet hoe je over me denkt,’ begon hij. ‘En daar heb je ook alle recht toe.’

‘O, is dat zo?’ Nikki ging wat rechterop zitten en wierp hem een verbitterde blik toe. ‘Door jouw schuld is er een meisje dood, Ferry. En ben ik mijn baan kwijtgeraakt.’

Hij glimlachte kort. ‘Als jij Victor geen mep had verkocht, had je die nu nog gehad.’

‘Het is mijn eigen schuld, wil je zeggen?’

Een korte schokbeweging met zijn schouders was zijn enige antwoord.